

Sygn. akt V CSK 33/20

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku R. J.

przy uczestnictwie K. D. , A. K. , I. Ż. , D. W. , K. W. , A. S. , A. O. , J. O. , Z. M. , M. K. , K. J. , R. C. , A. S. , J. K. , A. M. , E. Z. , B. K. , J. K. , S. K. , M. K. , M. M. , A. P. , R. D. , G. D. , D. D. , C. D. , S. D. ,

o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 sierpnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 26 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z 13 kwietnia 2017 r.

Wnioskodawca wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż w postępowaniu apelacyjnym nie została zrealizowana funkcja rozpoznawcza ani kontrolna sądu wyjaśniona w uchwale Sądu Najwyższego z 23 marca 1999 r. (III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. postanowienia SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Uwzględniając przedstawione powyżej kryteria, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania należało uznać za oczywiście bezzasadny. Skarżący nie przedstawił wyводу, z którego wynikałoby, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane przy kwalifikowanym naruszeniu prawa. Lakoniczne i ogólne stwierdzenie, że sąd odwoławczy w przyjętym przez ustawodawcę systemie apelacji pełnej zaniechał rozpoznania sprawy, stoi w oczywistej sprzeczności z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Co do zasady przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powinny zostać wykazane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie w uzasadnieniu podstaw skargi. Nawet jednak pobieżna analiza uzasadnienia podstaw skargi prowadzi do wniosku, że nie jest ona oczywiście zasadna i nie mogłaby wyrzucić zamierzonego przez skarżącego skutku. Skarżący odwołuje się w uzasadnieniu do przepisów, które nie stanowią podstaw skargi, można też odnieść wrażenie, że w rzeczywistości zarzuca Sądowi II instancji uchybienia w sporządzeniu uzasadnienia, nie stawiając jednak zarzutu naruszenia art. 328 § 1 k.p.c. Jedyny przedstawiony zarzut, odnoszący się do art. 378 § 1 k.p.c., został sformułowany na tyle ogólnie, że dokonanie skutecznej kontroli kasacyjnej byłoby w istocie niemożliwe.

W powyższym kontekście można jedynie wskazać, że przepis ten przewiduje konieczność wzięcia pod uwagę przez sąd rozpoznający apelację podniesionych w niej zarzutów i złożonych wniosków, czemu sąd winien jest dać wyraz w uzasadnieniu orzeczenia. Nie jest natomiast niezbędne, aby sąd odniósł się w uzasadnieniu do każdego argumentu przedstawionego przez stronę (zob. wyrok SN z 5 października 2018 r., I CSK 608/17; wyrok SN z 5 listopada 2015 r., V CSK 13/15).

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw